

Tiết · Mê

Contents

Tiết · Mê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13

Tiết · Mê

Giới thiệu

Translate: Chi LamBeta/Editor: Phong LinhCâu chuyện xoay quanh yêu hận tình thù nơi chốn giang hồCó tranh đấu, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiet-me>

1. Chương 1

Lúc ta về đến "Tại Nhân Gian", Tiết đã dậy rồi.

Các thị tỳ đang giúp nàng chải tóc, chiếc lược ngà voi lướt qua từng sợi tóc một cách tinh tế, tỉ mỉ. Tóc và lược cùng màu.

Đằng sau bức màn buông rủ, một đội ngũ xếp hàng dài. Thuộc hạ của nàng thay phiên nhau tiến lên bẩm báo sự tình.

Tiết nhắm mắt lại, lắng nghe. Bọn thị tỳ đem các món trang sức ngọc bích gắn lên mái tóc của nàng, không dám có một tia sơ sẩy. Ai cũng biết, Tiết là người xem trọng thể diện. Điều này cùng với võ công của nàng đều nổi danh như nhau.

Ta yên lặng đứng một bên. Ở khoảng cách gần như vậy giúp cho ta nhìn thấy một vài chi tiết mà trước đây ta không thấy rõ: ví như, khóe mắt của nàng đã có vài nếp nhăn nhỏ, làn da của nàng tái nhợt như có bệnh, tay nàng gầy đến nỗi trơ xương...

Tiết già rồi.

Dù cho đã từng xinh đẹp đến thế nào, sắc nước hương trời đến thế nào, một khi đã dẫn thân sâu vào chốn giang hồ thì vẫn luôn già nhanh hơn so với người bình thường.

Một số người lục tục lui ra, một số khác lại từ bên ngoài mà tiến vào.

Những việc tranh chấp đánh giết trên giang hồ, vốn chưa từng có ngày nào ngơi nghỉ.

Tiết bình tĩnh mà nghe, bình tĩnh mà ban lệnh. Trong sự bình tĩnh của nàng, có người bị phán định tử vong, có người lại tiếp tục tồn tại.

"... Cuối cùng cuộc chiến giữa Toại Tử Môn và Băng Long Bang chấm dứt, Băng Long Bang dành phần thắng." Bạch y thiếu niên sau khi bấm báo xong, nhanh nhẹn ngẩng đầu. Khuôn mặt trẻ tuổi chứa đầy vẻ tự tin.

Tiết đáp: "Ừ."

Bấm xong, người thiếu niên không lui xuống mà đứng chần chừ trong giây lát rồi nói:

"Mai là ngày Khổng Tước Vương ước chiến Tô Vọng Ngôn. Tô Vọng Ngôn thật sự sẽ xuất hiện sao?"

"Hắn sẽ tới." Tiết mở mắt ra, nhìn vào gương, thấy hình ảnh của ta phản chiếu bên trong thì cười ảm đạm, trong nụ cười có nhiều điều phức tạp, "Hắn có lý do không thể không đến."

"Mà chỉ cần y đi, y liền phải chết." Thiếu niên cũng cười, cười đến thanh thoát, sâu trong đôi mắt còn có một tia khao khát không thể đoán biết.

Hắn thích Tiết.

Kỳ thật, ở Tại Nhân Gian này, người thiếu niên nào lại không thích nàng? Nàng là mỹ nhân nổi danh nhất giang hồ suốt hai mươi năm qua, lãnh nhược băng sương *, đến nay vẫn còn độc thân.

Cao ngạo cùng thánh khiết, vốn là hai lưỡi dao lớn sắc bén đầy dụ hoặc của sắc đẹp.

Vô số nam tử những tưởng có thể lập nên kỳ tích, khiến cho núi băng tan chảy, nhưng cuối cùng đều phải cam chịu thất bại.

Tiết đẩy tay người thị tỳ ra, thản nhiên nói: "Được rồi, các người đều lui cả đi."

Mọi người lặng lẽ lui ra ngoài, căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại ta và nàng.

Ta theo bản năng rút tay phải vào bên trong ống tay áo.

Trên mặt đất lát đầy đá bạch ngọc trơn bóng, mơ hồ phản chiếu bóng người, tạo ra cảm giác lạnh lẽo và thê lương.

"Mê, việc ta phân phó người đã làm tốt chứ?"

"Phải."

"Tô Vọng Ngôn sẽ đến?"

"Sẽ."

Nàng nhìn chăm chú vào gương, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Tốt lắm. Ta muốn hắn phải chết. Chết dưới kiếm của Khổng Tước Vương."

Ta không nói gì.

Nữ nhân này tàn nhẫn biết bao. Ta nghĩ, Tiết đã trở nên tàn nhẫn đến nỗi khiến cho ta sợ hãi.

Ta xoay người, đi tìm Khổng Tước Vương.

**

* lãnh nhược băng sương = lạnh lùng, giá rét như sương & băng tuyết

2. Chương 2

Ở giữa rừng trúc xanh tươi là một thiếu niên áo trắng cùng với thanh trường kiếm.

Hắn đứng bất động, gió thổi trúc lay, một sợi chỉ bạc trượt từ lưỡi kiếm sắc bén tới đầu mũi kiếm, tựa như sợi dây đàn vừa gảy vang thanh âm tuyệt thế, hướng tận trời cao.

Kiếm rơi, gió ngừng, lá tan tác.

Thiếu niên nhẹ phát y bào, xoay người lại, sắc mặt anh tuấn lạnh lùng, khí chất trời sinh như băng tuyết.

Khổng Tước Vương, 12 tuổi danh chấn giang hồ, 15 tuổi đứng đầu cuộc tỉ kiếm Tại Nhân Gian, 18 tuổi bắt đầu khiêu chiến vô lâm danh túc, tính đến nay thắng cả 19 trận, chưa từng thất bại.

Cuộc tỉ kiếm với Tô Vọng Ngôn, sẽ là trận đấu thứ hai mươi.

Nếu trận chiến này mà thành công thì danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất kiếm" sẽ thuộc về hắn.

Thế nhưng, tuy rằng kiếm pháp của hắn đủ nhanh, đủ mạnh, lại đủ đẹp, vẫn không thể là đối thủ của Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn... Có thể xem y như một kỳ tích còn sót lại trên cõi đời.

Ta đã từng tận mắt chứng kiến đường kiếm của Tô Vọng Ngôn. Rất nhiều lần bình minh và hoàng hôn, ta đứng ở bên bờ Vong Xuyên Hà nhìn y luyện kiếm. Lần đầu tiên thấy kiếm thế của y, ta đã yêu y rồi. Sau lần ấy, mỗi khi nhìn kiếm, tình yêu của ta dành cho y lại sâu thêm một bậc. Lúc đó ta còn cảm thấy mình là người con gái may mắn nhất thế gian. Y thường nghĩ ra nhiều kiếm thức mới, lấy tên của ta đặt cho từng thức, rồi đem tặng cho ta.

Trái tim hư vinh của ta chìm đắm trong những lời khen tặng đó, trở nên mềm yếu dần, rồi tan chảy. Ta cứ như vậy mà mất đi mũi giáp, chẳng còn năng lực kháng cự nữa.

Nếu như nói Khổng Tước Vương là kỳ tài võ học mười năm mới xuất hiện một lần, thì Tô Vọng Ngôn chính là thiên tài trăm năm khó gặp.

Y tinh lực nghệ, tri bách gia, thạo cơ quan, thông kỳ hoàng *. Trong lúc chuyện trò vui vẻ vẫn có thể tùy ý xuất ra kiếm chiêu tuyệt luân một cách dễ dàng và chuẩn xác. Khổng Tước Vương mới mười chín tuổi, tuy rằng tư chất thông minh, nhưng kinh nghiệm vẫn còn non nớt, làm sao có thể so với y?

Tuy là như vậy, nhưng Tô Vọng Ngôn cuối cùng vẫn phải bại bởi tay hắn.

Bởi vì, đây là nhân quả, từ hai mươi năm trước đã gieo rồi.

Ta nhìn người thiếu niên, thấy mắt mình mơ hồ có lệ.

Nếu như hắn biết được rằng, phong cảnh đời người hiếm thấy của 19 năm về trước, cũng chỉ là khúc dạo cho một cuộc chiến này, chỉ là màn diễn tập đầy hoa lệ cho một vở bi kịch sắp diễn ra. Người kiêu ngạo như hắn, cô tịch như hắn, liệu có vì thế mà sụp đổ?

Đây mới chính là mục đích của Tiết.

Nàng muốn cả y và hắn, đều không thể sống yên.

**

Chú thích:

* tinh lực nghệ (: tinh tường lực nghệ của Khổng giáo, là: Lễ, Nhạc, Xạ (bắn), Ngự (cưỡi ngựa), Thủ (học chữ), Số (học tính).

tri bách gia : biết "bách gia chư tử" – trường phái triết học/giáo dục khác nhau của Trung Quốc thời Xuân Thu.

thạo cơ quan : ý nói thông thạo các loại cơ quan mật thất, trận pháp.

thông kỳ hoàng : có lẽ là hiểu về y thuật.

3. Chương 3

Ngày thứ hai, giờ Dần một khắc, ta bước qua hồng môn.

Phía bên trong, ánh sáng từ ngọn đèn hắt ra chỉ nhỏ như hạt đậu, trông thật thê lương.

Tiết một thân một mình, khoác áo hoa, ngồi bên cạnh ngọn đèn.

Đằng sau cánh cửa đỏ ấy là cấm địa của nàng, nếu không có sự cho phép, bất cứ ai cũng không được bước vào. Nàng cả đêm không ngủ, chỉ ngồi nơi đó, nhìn chăm chú vào thanh kiếm nằm trên chiếc bàn dài, trầm mặc đến xuất thần.

Đó là một thanh kiếm gãy.

Lưỡi kiếm đã bị gãy ở khoảng một thước ba phân. Chỗ gãy bằng phẳng và nhẵn nhụi giống như bị cắt.

"Mê, người có biết đây là gì không?" Tiết hỏi ta.

Đương nhiên là ta biết, có thể không được hay sao? "Đây là Khinh Bạc."

Thanh kiếm này vốn dài ba thước sáu tấc, nặng khoảng bảy lượng (1). Thân kiếm mỏng hẹp, mũi nhọn lưỡi sắc, dưới ánh đèn mát lạnh như suối, lại có hàn tính như băng, vì vậy lấy tên là Khinh Bạc.

Hơn nữa, nó còn là thanh kiếm duy nhất mà cả đời Tô Vọng Ngôn đã dùng.

Kể từ khi Khinh Bạc gãy đi, y đã rửa tay gác kiếm, rút lui khỏi chốn giang hồ.

Giờ đây, nửa thanh đoản kiếm này được đặt trên giá gỗ lim. Nó đã ở bên Tiết, cùng nhau trải qua hai mươi năm.

Trong hai mươi năm ấy, Tiết đã gây dựng nên sự nghiệp vang danh khắp tám phương, thống hiệu (2) vô lâm, không ai không thuận theo nàng.

Nhưng ánh mắt của nàng khi nhìn Khinh Bạc, vẫn tràn đầy tang thương.

Tiết già rồi. Hôm nay là ngày nàng bước sang tuổi 40. Thời gian tựa như nước, gió trôi qua; không lưu lại vết tích, chỉ là miễn cưỡng trôi đi trong yên lặng.

Tiết nói: "Ta hận y."

Đúng vậy, nàng hận Tô Vọng Ngôn.

Có lẽ trên đời này, chỉ có ta mới biết nàng hận y đến nhường nào. Hận đến nỗi không ngại dùng hai mươi năm, chỉ để lên kế hoạch cho một lần hủy diệt.

Nhưng mà, có đáng không? Tiết, làm như vậy, thật sự có thể khiến nàng cảm thấy thoải mái, từ nay về sau sẽ không còn bị thương nữa sao? Nhìn xem, tóc nàng kìa, đã trắng như sương rồi.

Tiết nói: "Không cần khuyên ta. Quãng đời còn lại của ta, cùng lắm chỉ là một quá trình từ từ chết đi mà thôi."

Ta nhìn nàng, bởi vì lực bất tòng tâm nên cảm thấy thật bị thương.

Tiết, ta yêu nàng, ta yêu nàng! Vì nàng, ta không ngại tự mình đi đến Vong Thế Cư đưa thư cho Tô Vọng Ngôn. Vì nàng, ta cuối cùng vẫn trở lại Phi Nhân Gian... Ta yêu nàng như thế, yêu nàng như thế, cứ như thế như thế mà yêu nàng, tại sao nàng vẫn không thể nào vui vẻ?

Tiết nói: "Mê, ta đợi ngày này, đợi đã lâu lắm rồi."

"Mê, Tô Vọng Ngôn sẽ chết về tay Khổng Tước Vương chứ?"

"Mê, mẹ ta trước khi chết đã nguyện rửa ta, nói rằng ta nhất định sẽ bị ruồng bỏ."

"Mê, người như ta đây, có phải một khi người khác hiểu rõ được ta rồi, họ sẽ vứt bỏ, có phải không?"

.....

”Mê, Tô Vọng Ngôn rốt cuộc có từng...yêu ta hay không?

Ta không có cách nào trả lời.

Tựa như ta không biết tại sao mẹ của Tiết lại nguyện rửa nàng;

Tựa như ta không biết tại sao một Tô Vọng Ngôn đã từng yêu Tiết sâu sắc đến thế, cuối cùng, y lại bỏ rơi nàng.

—**—

Chú thích:

(1) Lượng: là đơn vị đo lường cân nặng ngày xưa.

(2) Thống hiệu: thống lĩnh + hiệu triệu.

4. Chương 4

Trận so kiếm giữa Tô Vọng Ngôn và Khổng Tước Vương được an bài ở giữa hồ Tiểu Trúc.

Từ Viễn đại sư của Thiếu Lâm Tự là nhân chứng cho trận quyết đấu được theo dõi sát sao này. Vô lâm nhân sĩ đến xem tỉ kiếm, ba tầng bên ngoài, ba tầng bên trong, vây chặt kín cả khoảng đất trống phía trước hồ Tiểu Trúc.

Trong chốc lát, từ khắp chân tường đến ngọn cây, hết thấy đều là người.

Tiết ngồi trong xe ngựa. Khổng Tước Vương dựa vào cửa xe, sắc mặt trấn tĩnh, không chút sợ hãi.

Tiết bất chợt nói: ”Ly, người vào đây một lát.”

Ly, hiệu Khổng Tước Vương, vừa nghe thấy liền lập tức nghiêng người, ghé vào trong xe.

Tiết cởi sợi dây đỏ nàng vẫn thường đeo trên cổ xuống. Chính giữa sợi dây là một miếng ngọc lưu ly có khắc hình trái tim, bên trong có điểm chút màu đỏ thắm, tựa như một vết thương.

Nàng tự tay đeo sợi dây lên cổ hắn, động tác ôn nhu, như từ mẫu.

Hắn cũng cúi đầu, mắt khép lại, cung kính ôn thuận.

”Ta tin tưởng người, người nhất định sẽ thắng.” Tiết vỗ vào vai hắn.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy tự tin lẫn với vẻ nghiêm trang: ”Nhất định không phụ sự trông đợi của nghĩa mẫu.”

Ta quay đầu đi, không đành lòng nhìn lại.

Chính lúc này, ở bên ngoài vang lên tiếng náo động. Ta quay người nhìn ra thì thấy đám đông hai bên đường đứng dẹp sang bên nhường lối. Một người chậm chậm bước tới, trong mỗi động tác có ba phần tĩnh tại, ba phần diễm đạm, ba phần phiêu dật, cuối cùng ngưng tụ lại thành một vẻ ung dung.

—— Tô Vọng Ngôn

Quả thật, y rốt cuộc cũng tới rồi.

Ánh dương chiếu lên người y, có loại tịch liêu dần dần loang ra rồi tan biến. *

Bao nhiêu năm đã trôi qua, vậy mà y thật sự không có gì thay đổi.

Trong khi ấy, Tiết lại khác xưa quá nhiều. Nàng không có được lấy nửa phần minh mị, kiều diễm như ngày nào nữa. (1)

Khó trách tại sao Tiết oán hận: nàng đã già đi theo thời gian, còn y thì vẫn trẻ như xưa.

Ly đi về phía Tô Vọng Ngôn.

Khoảng cách giữa hai người từ từ thu ngắn lại. Tiết ngồi trong xe, đôi bàn tay nắm lấy vạt áo, các đốt ngón tay trắng đến gần như trong suốt.

Xung quanh đột nhiên tĩnh lặng, ai nấy cũng đều nín thở, hết sức chú tâm.

Từ trong yên lặng, giọng nói của Ly lạnh lùng vang lên. Thanh âm ấy vừa thanh lãnh, trong sáng lại vừa có chút ngông cuồng: "Giờ ngộ đã qua, người đến trễ."

Tô Vọng Ngôn chỉ cười đáp lại: "Có chút việc nên đến muộn. Thật xin lỗi. "

"Vậy thì không cần lãng phí thời gian nữa, thỉnh tứ kiếm." (2) Nói rồi ngón cái của Ly gẩy nhẹ, trường kiếm thoát ra khỏi vỏ, ngân quang hiển hiện, phảng phất như đoá sen nở rộ.

Lệ Tuyệt— thanh kiếm do chính tay Tiết chọn cho Khổng Tước Vương. Bảy năm nay, nhuốm máu giang hồ, chưa từng có đối thủ.

Kiếm vừa rút ra, tiếng vỗ tay đã vang lên không ngớt.

Sự hăng hái ấy của đám đông chỉ càng làm nổi bật lên vẻ an nhiên của Tô Vọng Ngôn. Y vẫn cười như cũ, nói: "Xin lỗi, đã lâu rồi ta không đụng đến kiếm."

"Ta biết người sẽ nói như vậy." Ly vẫy tay ra hiệu, một người thiếu niên áo trắng lập tức ôm theo hộp đựng kiếm dài, đi đến trước mặt Tô Vọng Ngôn, sau đó mở nắp hộp.

Gương mặt Tô Vọng Ngôn chợt biến sắc, chung quanh lại vừa vang lên tiếng hút không khí, một người đứng xem chợt la to: "Khinh Bạc!"

Dài ba thước sáu tấc, nặng bảy lượng, thân kiếm mỏng hẹp, mũi nhọn lưỡi sắc. Dưới ánh nắng, mát lạnh như suối, lại có hàn tính như băng— Nằm bên trong chiếc hộp, chẳng phải là thanh Khinh Bạc năm xưa đã từng cùng Tô Vọng Ngôn danh chấn thiên hạ đó hay sao?

Ta nhìn về phía Tiết. Nàng chỉ cười lạnh, ánh mắt so với Khinh Bạc còn băng hàn hơn.

Để khiến cho Tô Vọng Ngôn phải tâm thần bất yên, ngay cả việc này nàng cũng đã giúp y chuẩn bị cho thật tốt rồi.

Tại sao chứ? Tiết, như vậy để làm gì...

Bên đó, Ly nói: "Đây không phải là thanh Khinh Bạc, nhưng lại giống hệt Khinh Bạc năm xưa, người dùng sẽ thuận tay. Ta muốn một trận quyết đấu công bằng nên tuyệt đối sẽ không chiếm tiện nghi của người."

Tô Vọng Ngôn nhìn hẩn, rất chuyên chú nhìn hẩn, như là muốn đem hình dáng hẩn khắc thật sâu trong tim, vĩnh viễn không quên.

Y nhìn rất lâu. Mọi người bắt đầu cảm thấy hoài nghi và bất an, thì thầm thảo luận vì sao phản ứng của y lại kỳ lạ như vậy.

Thế rồi, Tô Vọng Ngôn thu ánh mắt lại, cầm thanh kiếm trong hộp lên.

Như là giai nhân tuyệt thế chạm đến phấn son, như là thiếu niên đa tình nắm lấy tay tình nhân; thanh kiếm ở trong tay y chợt sắc sảo hẳn.

Trong khoảnh khắc, thời gian như quay ngược lại hai mươi năm, ta phảng phất như trở về thời thiếu nữ, ở bên Vong Xuyên Hà, nhìn y múa kiếm. Tô Vọng Ngôn, Tô Vọng Ngôn, tại sao người lại cầm lấy bả kiếm này chứ? (3) Chỉ cần người không chạm vào nó, tất cả những gì đã qua đều có thể phủ lớp bụi mờ, bí mật sẽ vĩnh viễn không có cơ hội được hé mở.

Chỉ có thể trở mắt nhìn vở bi kịch đang diễn ra, ta không thể cử động, không thể lên tiếng, không thể ngăn cản... Việc gì cũng không làm được. Rất đối... bi ai.

Trong lúc ta còn chìm đắm trong bi thương, Ly đã xuất kiếm rồi.

Hoa sen biến thành tội nghiệt, cùng Khinh Bạc giao đan triền miên. Trong những đường kiếm quyền luyện uốn lượn đan vào nhau đó, thương tổn sẽ là tâm ai mắt ai?

Người bạch y kẻ thanh bào lẫn vào nhau như hai sợi chỉ, chớp nhoáng lấp lánh, hội tụ rồi lại tiêu tan.

Tô Vọng Ngôn đột nhiên hướng cái nhìn về nơi đất bằng cách xa hơn mười trượng, sau đó hô lên một tiếng: "Dừng."

—*_—

Chú thích:

* Ánh dương = ánh nắng/ ánh mặt trời

tịch liêu = tịch mịch & hoang vắng

(1) minh mị: trong sáng, mê hoặc

(2) thỉnh tứ kiếm: mời ban kiếm

(3) bả kiếm: chuôi kiếm

5. Chương 5

Việc này xảy ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Ly nhướng mày, ánh mắt lạnh lẽo nhìn y.

Y nhìn lại Ly, trong mắt hiện lên vài tia yên vui, vài tia cảm khái, cuối cùng tươi cười: "Kiếm pháp của người không tệ."

Ly hồi đáp bằng một tiếng hừ nhẹ.

"Tuy rằng hiện tại tuổi còn trẻ, nhưng đáng quý là ở tính chuyên tâm, luyện thêm thời gian tất thành đại nghiệp."

Tiếng hừ nhẹ của Ly đã biến thành bức tức: "Không cần thời gian, hiện tại đã có thể đánh bại người." Vừa nói, Ly vừa tiến lên phía trước, thế xuất kiếm. Tô Vọng Ngôn chỉ đáp: "Không cần tỷ thí nữa...bởi vì, ta đã thua rồi."

Bả kiếm Khinh Bạc lần thứ hai thoát khỏi tay y, rơi xuống đất, sau đó "keng" lên một tiếng, gãy làm hai đoạn.

Chỗ bị gãy không hề chênh lệch, chính xác một thước ba phân, cũng như tiền thân của nó, cùng một số mệnh.

Mọi người náo động.

Sau đó lại thấy một chất dịch đỏ tươi từ tay áo xanh rỉ ra, từ từ nhiều xuống: một giọt, hai giọt, ba giọt...vỡ loang trên mặt đất, nhìn thật đáng sợ.

Ly kinh ngạc: "Người bị thương sao? Ta không nhớ là kiếm của ta đã từng đâm trúng người."

Tô Vọng Ngôn vẫn cười ôn nhã như trước: "Không liên quan tới người, do ta đã lâu năm không cầm đến kiếm, bây giờ chỉ là bị trường kiếm phệ chủ mà thôi." (4) Trong khi cười, thân mình y liêu xiêu chao đảo. Từ Viễn đại sư lập tức phi thân tiến đến, đỡ lấy y, gấp giọng nói: "Tô thí chủ, hãy để lão nạp giúp người trị thương."

"Không, không cần. Đây là ý trời, không phải chỉ dựa vào sức người mà cứu được." Ánh mắt y xuyên qua Từ Viễn, hướng về phía xa, nhìn đến xe ngựa, sâu cùng trong con người đen, có tia ưu thương; tuy nhiên, bất quá cũng chỉ hiện thoáng qua.

Ngay khắc sau, y lại quay về phía Ly, ôn nhu nói: "Tên của người là Ly? Ly trong 'Lưu Ly'?"

"Không, là Ly của 'Ly Tao.'" (5)

"Người sinh vào năm Ty-Dậu. đầu tháng Chạp, cuối ngày Mão?" (6)

Ly giật mình: "Sao ngươi lại biết?"

Tô Vọng Ngôn cười, trong mắt có điều gì đó như vĩnh viễn chết đi, lại có điều gì đó vẫy vùng đòi sống dậy.

"Bởi vì y là phụ thân của ngươi." Tiết bước ra khỏi xe, biểu tình và thanh âm bằng lãnh như nhau.

Bốn phía tức thì vang lên những tiếng kinh động. Thanh Lê Tuyệt trong tay Ly loảng xoảng rơi xuống đất. Hắn nhìn Tiết, vẻ mặt đầy khiếp sợ: "Nghĩa mẫu, người nói gì?"

Tiết, dừng nói, van ngươi đừng nói!

Trái tim ta gào thét trong tuyệt vọng.

Thế nhưng, đôi môi đỏ khê mấp máy, thanh âm của Tiết từng chữ từng chữ truyền đến: "Ta vừa nói, Tô Vọng Ngôn là phụ thân của ngươi, ngươi đã tự tay giết chết phụ thân của chính mình."

Ta ôm mặt, cảm thấy như trời long đất lở, tim đau như bị dẫm đạp lên, không còn tồn tại nữa.

Ngũ quan của Ly trở nên méo xệch đến đáng sợ. Hắn vọt tới trước mặt Tô Vọng Ngôn, nắm lấy áo y, hỏi: "Người là phụ thân của ta? Thật sự là phụ thân ta sao?"

Tô Vọng Ngôn vươn bàn tay đã nhuộm đầy máu tươi ra, nắm lấy tay hắn: "Mẫu thân của con tên là Lưu Ly, sợi dây chuyền con đang đeo trên cổ chính là tín vật định tình mà năm xưa ta tặng nàng. Lúc con được nửa tuổi, nàng đã mang con về quê thăm nhà. Lũ lụt bất ngờ tràn đến, từ đó hai người mất tích. Ta cứ ngỡ con đã không còn trên nhân thế, không nghĩ tới việc con vẫn còn sống, lại còn lớn đến như vậy rồi...Ta thật rất vui mừng."

Ly lại vội vàng lùi về, nhìn vào vết máu trên tay, toàn thân run rẩy. Hắn đột ngột quay người hướng về Tiết, hét lên: "Tại sao? Nghĩa mẫu, người đã sớm biết hắn là cha ta, tại sao vẫn còn an bài cho ta và hắn thí vô chứ?"

Ánh mắt Tiết chợt lóe lên, là tàn nhẫn hay là bi thống, ta đã không thể phân rõ, chỉ nghe thấy thanh âm của nàng giống như tơ tằm từng chút từng chút giăng ra, bằng lãnh mà bóng loáng: "Đây không phải là điều mà ngươi yêu cầu hay sao? Từ nhỏ ngươi đã muốn học kiếm, ta liền cho ngươi học kiếm; ngươi muốn trở nên nổi bật hơn người, ta liền làm cho ngươi trở nên nổi bật hơn người; ngươi truy đuổi danh hiệu "thiên hạ đệ nhất kiếm" của Tô Vọng Ngôn, ta liền khiến hắn đến đây cùng ngươi tỉ kiếm...Hiện tại, hắn chết trong tay ngươi, nguyện vọng của ngươi cũng đã thực hiện rồi, còn có gì mà oán hận?"

"Ta không phải chết dưới tay Ly." Tô Vọng Ngôn thản nhiên cười sảo thâm, y nhìn Tiết, giọng nói trầm thấp và suy yếu, "Ta cuối cùng vì sao mà chết, nàng lại có thể không biết ư?"

Về mặt Tiết rốt cuộc cũng thay đổi. Nàng nhìn lại hắn, trong mắt dâng lên một mảnh sương mù. "Ta cố hết sức mới cứu được Ly từ trong cơn lũ, ta dưỡng dục hắn mười chín năm, ta khổ tâm ràng buộc mình lâu như vậy, chính là chờ đợi ngày này."

"Ta biết."

"Tô Vọng Ngôn, ta muốn ngươi chết."

"Ta biết."

"Ta muốn các ngươi phụ tử tương tàn, ôm hận cả đời."

Nụ cười của Tô Vọng Ngôn biến mất, y thở một hơi thật dài, chỉ nói hai chữ: "Hà tất..." Máu không ngừng chảy ra từ tay áo, sắc mặt y trắng bệch như giấy, thế nhưng vẻ mặt vẫn cứ ôn nhu như cũ, ôn nhu như thể chưa từng rời bỏ nàng.

Chính tại thời điểm đó, Ly đột nhiên tiến về phía trước, một phen kéo y qua, công y trên lưng: "Nếu người chết, đời này của ta xem như cũng hết rồi, cho nên hãy nghe kỹ đây, tất cả những thứ khác đã không còn quan trọng nữa, hiện tại, hãy tiếp tục sống cho ta!"

Bộ pháp của hắn nhẹ nhàng linh động, chỉ vài bước nhảy, đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chỉ còn mình Tiết ở lại, đứng giữa khoảng đất trống, cô đơn chiếu bóng.

Nàng bất chợt ngửa mặt lên trời mà cười, cười khẩy, rồi cười lớn lên, cười như điên cuồng, vừa cười vừa nói: "Người tưởng là người có thể cứu sống y sao? Y nhất định sẽ chết! Chẳng ai có thể thoát khỏi lời nguyền của Khinh Bạc, chủ nhân của nó, lại càng không thể! Ha ha ha ha...ta rất vui, ta thật vui quá đi, các vị, hôm nay là thọ tứ tuần của ta, Phi Nhân Gian đã chuẩn bị yến tiệc thịnh soạn, mọi người đều phải đến, nhất định phải đến đấy, ha ha ha ha..."

Mọi người nhìn nàng, ai cũng trợn mắt há mồm, vẻ mặt khiếp đảm.

Mà Tiết cũng chỉ cười, tùy ý mà cười, cười mãi cười mãi, cuối cùng nước mắt lại chảy dài.

Mặt trời giữa trưa chiếu ánh nắng lên mặt đất, cả một mảnh bao la.

Ánh dương như tuyết.

Y như mái tóc dài của nàng.

*

Chú thích:

(4) "Trường kiếm phệ chủ": Từ phệ có nghĩa là cắn. Thanh kiếm Khinh Bạc có lẽ mang theo một lời nguyền, phản phệ lại chủ nhân của nó là bạn Tô.

(5) Ly tao: tên của một bài thơ cổ do Khuất Nguyên sáng tác. 'Ly tao' dịch ra là "nỗi buồn/oán than khi ly biệt". (Mời tham khảo wiki nếu muốn biết thêm chi tiết ^^)

(6) Câu này dùng toàn từ về cách tính thời gian ngày xưa, mình mò mỗi mắt cũng không biết dịch như thế nào luôn. Muốn điên vì nó, nên xem tí đã để là "Người ra đời vào ngày này tháng đó năm kia?", cuối cùng vì 'lương tâm bút rứt' nên đành để y nguyên cái mình đã dịch.

6. Chương 6

Ta trở lại Vong Xuyên Hà.

Bên bờ sông, cỏ xanh mơn mẫm, nở đầy hoa dại.

Hai mươi năm trước, ta bị địch nhân truy sát, trong lúc hoảng hốt đành nhảy đại xuống sông, không nghĩ tới chuyện dòng nước chảy xiết. Ngay lúc ta thảm than thở cho cái mạng nhỏ của mình, một chiếc thuyền đi ngang qua, trên thuyền có một người thân nhiên đứng cười, thân nhiên nhìn ta vùng vẫy kêu cứu, đến khi ta đã sắp chìm ngấm mới thả xuống một sợi dây thừng.

Ta nhanh chóng trèo lên thuyền, trừng mắt đối mặt với hắn, hỏi hắn vì sao không cứu ta sớm hơn, hắn lại cười, đáp: "Nghe nói, giữa Vong Xuyên Hà nhìn thấy người chết đuối, không nên cứu, cứu rồi thì sẽ có tai họa."

Ta càng giận, đem tất cả trần bảo trên người lấy ra, nói: "Đây là bổng cô nương thưởng cho người, người xem, chẳng những không phải là tai họa, mà còn là phúc đấy!"

Hắn cười hà hà, nói: "Cô nương tuyệt sắc như vậy, đúng là hồng nhan, mà hồng nhan chẳng phải chính là đại họa thủy hay sao?" (1)

Mặt ta không tự chủ được mà đỏ ửng lên.

Người đó, chính là Tô Vọng Ngôn.

Ta và hắn đã quen biết nhau như thế. Hắn một thân một mình sống trên thuyền, lại không chèo lái, cứ để nó tự trôi theo dòng nước, cuộc sống thật là tiêu dao.

Ta ở lại với lý do dưỡng thương, thương lành rồi thì lại không muốn rời đi, mỗi ngày đều tìm cớ ở lại, hắn cũng không hối ta, cứ như thế, thong thả mà trôi qua hai năm.

Trong hai năm, hắn cuốn lá sen làm chén, gõ đũa dài mà hát, lúc cao hứng thì múa các chiêu kiếm mà hắn tự mình sáng tạo để tặng cho ta: Mê Âm, Mê Túy, Mê Hoặc, Mê Mộng, Mê Mang, Mê Thất, Mê Hồ, Mê

Tín, Mê Đồ, Mê Vong, Mê Vụ, Mê Trùng, Mê Lộ, Mê Luyến, Mê Ly...cuối cùng tập hợp lại thành "Mê Diệt Thập Thất Thức" vang danh khắp giang hồ sau này.

Nhưng rồi ta rút cuộc cũng chán những ngày tháng bình yên đó, muốn quay lại chốn giang hồ muôn màu muôn vẻ. Hắn vẫn giữ nét mặt cười cười vô tâm, chẳng hề ngăn cản, thế nhưng ta phảng phất nghe thấy một tiếng thở dài, từ tận đáy lòng sâu kín.

Đúng vậy, ta đã nhớ lại rồi, tất cả suy sụp và đổ vỡ bắt đầu từ dạo đó.

Ta thích náo nhiệt, mỗi ngày đều tụ tập bằng hữu; hắn thích yên tĩnh, lúc nào cũng ngồi một mình trong góc, tự chiêm tự ẩm, nhìn ta vui đùa.

Dần dà, khách của ta càng lúc càng đông, hắn cũng càng lúc càng trở nên lặng lẽ.

Sau đó, trong số khách đến có một người thiếu nữ, ánh mắt linh hoạt sáng ngời, dung nhan có tới bảy phần giống ta, nhưng tính tình của nàng lại ôn thuận, khác xa với ta. Ta thích nàng ấy, vừa khéo léo lại vừa dịu dàng, thường mời nàng ấy đến tạm trú.

Lần đầu tiên nàng ấy gặp Tô Vọng Ngôn, liền kêu hắn một tiếng "tỷ phu". Trong tiếng chuối âm thanh ồn ã của mọi người, sắc mặt ta đỏ ửng, nhưng Tô lại nhàn nhạt cười, đứng dậy rời đi.

Khúc mắc bắt đầu từ ngày ấy. Hay thực chất, hạt giống này đã sớm được chôn sâu, đợi đến thời cơ liền đâm chồi nảy lộc? Ngoảnh đầu nhìn lại quãng thời gian ấy, ta hối hận thật nhiều. Tại sao năm đó ta có thể ngu dốt như vậy, sao lại nhìn không ra cơ biến (2), cơn giông tố báo hiệu bão táp sắp xảy ra rồi.

Từ sau ngày đó, thiếu nữ lại gọi hắn một tiếng "ca ca", thanh âm trong vắt ngọt ngào.

Ta không biết trù nghệ, nàng ấy lại không hổ danh là nữ Dịch Nha. (3)

Ta ngay cả cúc áo cũng không biết đính, nàng lại thêu thùa khéo léo.

Ta trời sinh kiêu căng hiếu thắng, không biết nhường nhịn ai bao giờ, nàng lại thận trọng từ lời nói đến cử chỉ, tất cả đều khiêm nhường...

Ta thấy nàng giống ta, nhưng lại khác ta về mọi mặt. Nàng cứ như ta sau khi đã được mỹ hóa, không chút tỳ vết. Vì vậy mà ta thích nàng, thích nàng đến nỗi tự mình đặt cho nàng một cái tên—

"Muội muội thiên tính thông minh, dịu dàng thanh tú, như khe suối uốn lượn dưới ánh trăng, như giọt sương đọng trên cành lá, không bằng gọi là..."

Gọi là...

Lưu Ly.

Cả người ta bắt đầu phát run, nhớ lại dĩ vãng, tay chân một phen lạnh toát.

Nàng ấy vốn là cô nhi, nhũ danh Hội Nương. (4) Lúc nàng mười lăm tuổi, ta đặt cho nàng cái tên là Lưu Ly, lại cùng nàng kết bái tỷ muội. Kể từ ngày đó, nàng một bước lên mây, không còn là thôn nữ nơi sơn dã nữa.

Ta thương nàng không biết chữ, liền bảo Tô dạy nàng.

Ta nói với Tô, Lưu Ly thật đáng thương, chúng ta nên đối xử tốt với nàng một chút.

Ta nói với Tô, Người đừng có lúc nào cũng lãnh đạm như vậy, nàng là muội muội yêu dấu nhất của ta, người xem như nể mặt ta, quý mến nàng nhiều một chút.

Ta nói với Tô, Có người bảo ta nên phòng bị Lưu Ly, chẳng phải thật tức cười sao? Hừ, khẳng định là hắn thấy tình cảm của tỷ muội ta rất tốt, liền ganh tỵ, cho nên cố tình bày trò ly gián.

Ta nói với Tô, Hôm nay ta nghe được một truyện cười rất là lớn, có người nói người muốn cưới Lưu Ly, người nói xem chuyện này có phải thật là đáng cười không?

Tô im lặng nhìn ta, từng lời từng lời nói, Không phải truyện cười, là sự thật.

Thiếu nữ có cái tên Lưu Ly đó rốt cuộc đã cướp đi người ta yêu. Tại lúc ta bận rộn đuổi theo sự náo nhiệt, người an tĩnh như nàng, cùng với người cô tịch như hân, đã tâm linh tương thông.

Lúc ta tỉnh táo lại, tất cả đã quá muộn rồi.

Lưu Ly nói, Tỷ tỷ, thật xin lỗi.

Lưu Ly nói: "Tỷ tỷ, ta thật lòng yêu chàng, van cầu tỷ, hãy cho chúng ta được ở bên nhau."

Lưu Ly nói: "Tỷ tỷ, muội biết tỷ và chàng đã ở cùng nhau hai năm, nhưng cả hai đều trong sạch, cho nên..."

Ta tát nàng một bạt tai, đau đến tê tâm liệt phế, đau đến không thể thở được. (5)

Sao người có thể đối xử với ta như vậy?

Sao hân lại có thể đối xử với ta như vậy?

Lòng lang dạ sói, vong ân bội nghĩa, ta đã nhìn lầm người, thương lầm người, con tiện nhân này!

Lưu Ly nhìn ta cười đến sâu thẳm, trong nụ cười lại có sự lãnh khốc khiến cả tim ta lạnh buốt.

Nàng nói, Không sai, là tỷ tỷ quen chàng trước, nhưng mà, tỷ tỷ, tỷ đúng là không hiểu được chàng.

Nàng nói, Tỷ có biết chàng tịch mịch (6) đến thế nào không? Tại sao tỷ vĩnh viễn chỉ nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của chàng mà lại nhìn không thấy nỗi thâm lương ẩn sau nụ cười đó?

Nàng nói, Tỷ tỷ, người như tỷ không thể nào đem lại hạnh phúc cho chàng được, nhưng mà, muội lại có thể. Tỷ vẫn không hiểu sao? Tỷ vĩnh viễn chỉ khiến cho người khác bất hạnh.

"Người vĩnh viễn chỉ có thể khiến người khác bất hạnh."

Mang máng hình như là rất nhiều năm trước, cũng có một người đã nói với ta những lời này. Bấy nhiêu năm đã trôi qua, ta ngỡ mình đã quên mất rồi, không ngờ được rằng, khi còn sống, sẽ lại nghe thấy câu này một lần nữa.

Chính câu nói ấy, cuối cùng đã khiến ta hoàn toàn suy sụp.

Ngày hôm đó, ta nói với Tô: Hãy hủy đi kiếm của người, ta liền thả cho người được tự do.

Ngày hôm đó, Kinh Bạc dưới nội lực của hân, bị bể gãy.

Ngày hôm đó, ta đã mất đi tình yêu và cũng mất luôn tình bạn.

Hai mươi năm rồi! Đã hai mươi năm rồi! Tại sao ta lại quay về nơi này? Màn hồi ức vùng vẫy chìm nổi dưới sông lại hiện lên rõ mồn một, cứ như là chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Nghe nói, giữa Vong Xuyên Hà nhìn thấy người chết đuối, không nên cứu, cứu rồi sẽ có tai họa.

Cô nương tuyệt sắc như vậy, đúng là hồng nhan, mà hồng nhan chẳng phải chính là đại họa thủy hay sao?

Một lời thành sấm.

—***—

Chú thích:

(1) "Hồng nhan họa thủy" = người đẹp thì sẽ đem lại tai họa. Ở đây thì là vì "ta" quá đẹp, nên Tô ca ca thêm vô chữ "đại", thành "đại họa thủy" = tai họa lớn. Mình để nguyên văn vì nghe nó hay hơn.

(2) Cư biến = biến đổi rất là lớn. Nếu để "biến đổi lớn" thì nghe không được thuận tai, nên thôi để luôn chữ "cư biến" cho rồi. ^^

(3) Dịch Nha: còn có tên là Ung Vu, là người nước Tề thời Xuân Thu Chiến Quốc. Rất nổi tiếng vì tài nghệ nấu ăn.

(4) Nhũ danh: tên lúc nhỏ.

(5) Tê tâm liệt phế = tim phổi tê liệt, mất đi cảm giác.

(6) Tịch mịch = cô đơn, bơ vơ, cô độc (Mình thích cái từ "tịch mịch" này ^^)

7. Chương 7

Tiếng bước chân vang lên vội vã, trước khi chớp mắt vẫn còn ở rất xa, vừa chớp mắt một cái, đã đến ngay trước mặt.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiết mỗ áo sang trọng lại vì hoảng loạn mà trở nên xộc xệch.

Nàng vừa thấy ta, nét mặt trở nên nhẹ nhõm, thư thả hẳn.

"Mê, thì ra người đã đến rồi."

"Mê, người có biết không, yến tiệc hôm nay có rất nhiều người, nhưng ta tìm tới tìm lui, chỉ mỗi mình người là không tìm thấy."

"Mê, ta không thấy người, liền cảm thấy thật lo lắng."

"Mê, người đã hứa với ta là vĩnh viễn sẽ không rời xa ta. Trên thế gian này, chỉ có mình người sẽ không bỏ rơi ta, đúng vậy không?"

"Mê, tại sao người lại không nói chuyện? Tại sao lại im lặng như thế?"

Ta có thể nói gì đây?

Cho đến phút này, ta còn có thể nói gì nữa đây?

Ta nhìn thẳng vào người mà mình yêu thương nhất. Nàng chỉ ở ngay trước mắt ta thôi, rõ ràng khoảng cách ấy gần như gang tấc, vậy mà lại cảm giác như xa cách cả một đời.

Ta chậm chậm nâng cánh tay phải lên, rồi đem bàn tay giấu trong vạt áo giơ thẳng ra, chìa đến trước mặt nàng.

Trên cổ tay, một vết thương sâu hoắm, có thể nhìn thấy xương trắng rợn người.

Thế nhưng, không có máu.

Một giọt cũng không.

Bởi vì, máu đã chảy cạn rồi.

Tiết chấn động, hét lên: "Đã xảy ra chuyện gì? Mê, đã xảy ra chuyện gì?"

Tiết, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra sao?

Tiết, nàng có còn nhớ lúc trước nàng bảo ta đi đưa thư hay không?

Tiết, nàng nghĩ xem vì sao Tô Vọng Ngôn lại hứa đến ứng chiến chứ?

Tiết lắc đầu, biểu tình mê mang hỗn loạn, bất lực giống như một đứa trẻ.

Ta nhìn nàng, chợt nhớ đến ngày hôm đó——

Ngày hôm đó, ta đến Vong Thế Cư đưa thư cho Tô Vọng Ngôn, y không chịu nhận thư, cũng không chịu tham chiến. Cho nên, ta đã lấy ra nửa đoạn Khinh Bạc còn lại, tự cắt vào cổ tay mình, để máu thấm ướt đất.

Ta nói với y: Người đã cứu ta, cho nên, bây giờ ta đem mạng trả lại cho người.

Ta nói với y: Ta sắp chết rồi, nhưng đứa nhỏ đó vẫn còn rất trẻ, tương lai của hắn vẫn còn một chặng đường rất dài cần phải đi, tiền đồ rộng mở.

Ta nói với y: Tô Vọng Ngôn, hãy dùng thanh danh của người đi tạo dựng nghiệp lớn cho hắn đi. Hắn thích hợp với giang hồ hơn người.

Máu phun ra như suối, thị giác của ta càng lúc càng mờ hồ, mang máng nhìn thấy y phóng tới ôm lấy ta, nhưng gương mặt của y đã không còn rõ ràng nữa rồi.

Ta chưa từng nghĩ qua, một người mà ta hết lòng hết dạ yêu thương, có một ngày, ta lại quên mất diện mạo của hắn.

Hắn liều mạng giúp ta cầm máu, sau đó lại gọi tên ta. Hắn đã gọi gì vậy nhỉ? Cuối cùng thì đã gọi tên gì? Là gì vậy?

A...ta đã nhớ ra rồi, tên mà hắn gọi là——

”Tiết Mê! Tiết Mê! Tiết Mê——”

8. Chương 8

Tiết, bây giờ nàng đã hiểu rồi chứ?

Ta chính là nàng.

Ta là một nhân cách khác bên trong thân thể của nàng, là nàng sau khi đã vứt bỏ hết mọi hư vinh, căm hận, u oán, và mê loạn của thể tục.

Ngay khi nàng quyết ý muốn Ly tự tay giết chết Tô Vọng Ngôn để trả thù, ta đã không còn cách nào để sống sót nữa rồi.

Ta giúp nàng đi đưa thư, ta dùng huyết thanh để đền lại sự áy náy đối với Tô Vọng Ngôn, cũng bởi vì yêu nàng. Bởi vì ta quá yêu nàng, nên dù có biến thành u hồn, vẫn trở lại Phi Nhân Gian, cũng chỉ là vì, muốn nhìn lại nàng.

Tiết, bởi vì cha nàng đã cưỡng bạo mẹ nàng, cho nên người mới sinh ra nàng. Đó là lý do vì sao vừa chào đời, nàng đã bị mẫu thân oán hận. Sau khi gặp được nam nhân chịu cưới bà, bà cuối cùng đã bỏ lại nàng, đi theo người ấy.

Từ đó về sau, nàng đã trở nên cực kỳ sợ hãi, dù cho bên ngoài có phong quang (1) đến thế nào, nhưng sâu trong nội tâm, vẫn luôn tiềm tàng một nỗi sợ sâu thẳm: sợ hãi bản thân sẽ lại bị bỏ rơi thêm lần nữa.

Gặp được Tô Vọng Ngôn, vốn là cứu giúp nàng, nhưng lúc đó nàng còn quá trẻ nên không biết trân quý, cứ như vậy mà để duyên phận dễ dàng tuột khỏi tay.

Lời nguyện đã linh nghiệm rồi, nàng lại một lần nữa bị người mình yêu thương ruồng bỏ.

Ngày hôm đó, Khinh Bạc đứt đoạn, Tô Vọng Ngôn mang Lưu Ly lên thuyền, còn nàng thì, một đêm bạc đầu.

Kể từ ngày hôm đó, nàng đã bắt đầu chết dần đi.

Nhưng mà Tiết, nàng vẫn còn có ta, trên đời này, chỉ có ta mãi mãi không bỏ rơi nàng. Bởi vì, ta chính là nàng, mà nàng cũng chính là ta.

Nhưng mà Tiết, oán hận của nàng cuối cùng cũng khiến ta, hướng đến tử vong.

Ta nhìn Tiết, cứ âm ảm mà nhìn như vậy: nhìn dung nhan của nàng trong phút kinh hoàng đã già đi nhanh chóng, nhìn tay nàng vươn ra muốn nắm lấy ta, nhưng cánh tay chỉ mới giờ ra một nửa, liền theo cả người tê liệt mà ngã xuống đất.

Nàng co quắp, run rẩy, vì thống khổ, hơi thở thoi thóp.

Ta tiến đến ôm lấy nàng, như đang ôm một đứa trẻ vừa phải trải qua cơn lặn lội vùng vẫy giữa hồng trần, giờ đã có thể dừng lại vì quá mệt mỏi, ôn nhu mà đau xót.

Tiết nói, Mê, thật xin lỗi.

Tiết nói, Nhưng mà ta đã không còn cách nào khác. Nếu không phải vì mang nỗi oán hận với Tô, ta căn bản không thể sống tiếp.

Tiết nói, Ta hận mẹ ta, bà đã ở trước mặt người đàn ông đó mà nói với ta: "Người vĩnh viễn chỉ có thể làm cho người khác bất hạnh." Bởi vì hận bà ấy mà ta đã lập lời thề tuyệt đối sẽ không để lời nguyền của bà ấy ứng nghiệm, ta tuyệt không muốn lại bị người khác ruồng bỏ một lần nữa.

Tiết nói, Ta tưởng, chỉ cần ta đủ tốt, tốt đến khi người khác không nỡ rời bỏ ta, là được rồi. Cho nên mới cố hết sức để trở nên nổi bật hơn người.

Tiết nói, Ta thật sự yêu chàng. Tô Vọng Ngôn, ta đã dùng cả sinh mạng mình để yêu chàng. Nhưng mà, nguyên lai ta thật sự không hiểu chàng...một chút cũng không hiểu chàng...

Tiết nói, Mê, bây giờ ta đã sắp chết rồi, ta muốn đi tìm mẹ ta, hỏi bà vì sao lại không cần ta. Lúc ấy ta đã rất ngoan, lại thông minh, vừa xinh đẹp, lại nhu thuận. Thế nhưng bà vẫn không cần ta, bà đã chọn nam nhân ấy mà không chọn ta...

Tiết nói, Còn nữa, nếu ta có thể nhìn thấy Tô Vọng Ngôn thêm một lần, ta cũng muốn hỏi chàng, nếu như năm đó ta không quay lại giang hồ, mà lưu lại trên thuyền cùng với chàng, có phải kết cuộc sẽ hoàn toàn khác hay không...

Tiết nói, Mê, thật xin lỗi...

Thân thể nàng cứ thế lạnh dần trong vòng tay ta. Ta nghe thấy tiếng nàng nỉ non trước lúc chết. Có thứ gì đó đang chảy ra từ vết thương đã khô nơi cổ tay ta.

Ta ngỡ đó là huyết, nhìn lại mới biết thì ra là nước mắt.

Nước mắt tinh oánh (2), trong suốt, và thuần khiết, đang từ cổ tay ta cuộn cuộn tuôn trào.

Ngay tại lúc này, thân thể ta bắt đầu trở nên trong suốt, bị một lực lượng nào đó hút đi, chậm chậm dung hợp với thi thể của Tiết.

Tiết, nàng có biết trước khi ta chết, câu cuối cùng mà Tô Vọng Ngôn đã nói với ta là gì không?

Hiện tại ta nói cho nàng nghe. Hắn bảo rằng——

"Tiết Mê, cố sống tiếp đi! Sống tiếp đi, chúng ta vẫn còn có sáu mươi năm để có thể bắt đầu lại một lần nữa mà!"

Thật đáng tiếc, Tiết à, tại sao chúng ta bao giờ cũng phải đợi đến lúc trước khi chết, mới có thể nghe được những lời thật tâm như vậy?

Tiết, có ta đi cùng nàng, địa phủ sẽ không tịch mịch.

Chúng ta kiếp sau, nhất định sẽ hạnh phúc, sẽ không còn bị người nào bỏ rơi nữa.

Một cơn mưa đêm mà tẩy sạch cả giang hồ.

Nhà ai khinh cuồng kiêu khách, nhà ai nhi nữ si tình, nhà ai ân ân oán oán, nhà ai sinh ly tử biệt, cứ y như thế, từng thứ từng thứ theo gió bay đi.

Hoàn

—***—

Chú thích:

(1) phong quang = phong cảnh hào quang = vẻ đẹp rực rỡ, sáng chói, lộng lẫy

(2) tinh oánh: trong suốt, trong sáng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiet-me>